

Η μακαρία αυτή κόρη και καλλιπάρθενος μάρτυς γεννήθηκε εις την Αντιόχεια της Πισιδείας το έτος 270 μ.χ. από γονείς περιφανείς μεν αλλ' ειδωλολάτρας.

Ο πατήρ της ήτο ιερεύς, ειδωλολάτρης, το όνομα Αιδέσιος. Η Μαρίνα ήτο μονάκριβη κόρη των γονέων της.

Ολίγον μετά την γέννησίν της πέθανε η μητέρα της, και ο πατήρ της έδωσε το βρέφος σε μια ξένη γυναίκα, η οποία καθόταν έξω από την πόλη, για να το θηλάζει. Εις τον τόπον αυτόν, κατά θείαν οικονομίαν, ευρίσκοντο και Χριστιανοί.

Όταν μεγάλωσε λίγο και άρχισε να ομιλή άκουσε κάποιους να συζητούν περί της πίστεως του Χριστού και επειδή έτυχε εκ φύσεως να είναι αγαθής ψυχής και καλής προαιρέσεως κόρη, ακόμη δε και συνετή και φρόνιμη, εδέχθη τον σωτήριο λόγο εις την καρδιά της ευθύς όταν άκουσε, ότι ο Χριστός είναι αγαθός Θεός, αιώνιος και πολυεύσπλαχνος και έγινε άνθρωπος για να σώσει τον άνθρωπο, ότι εσταυρώθη από αγάπη προς τον άνθρωπο και ανεστήθη ενδόξως και ανέβηκε εις τους ουρανοίς και εκάθισε εις τα δεξιά του Θεού και Πατρός.

Αυτά και άλλα παρόμοια ακούον το χαριτωμένο και ωραιότατον κοράσιον, ερίζωσε στην ψυχή της ο σπόρος της πίστεως ως κόκκος σινάπεως και με την συνεργείαν της Θείας Χάριτος εν καιρώ απέδωσε τον καρπόν.

Όσο μεγάλωνε η κόρη σωματικώς, τόσο επλουτίζετο και η γνώσις και η φρόνησις της και εφλόγιζε ο πόθος του Χριστού στην καρδιά της και καθημερινώς προσευχόταν εις Αυτόν να την αξιώση να γίνη κοινωνός των Μαρτύρων εις όλους δε ωμολόγει ότι είναι Χριστιανή, και τα είδωλα κετέκρινε. Γι' αυτό και ο πατέρας της, ο αναιδής Αιδέσιος, την μίσησε και δεν ήθελε ούτε στο πρόσωπο να την δη και την αποκλήρωσε από την περιουσία του.

Όσο ο σαρκικός πατέρας της την απεστρέφετο, τόσο ο Ουράνιος πατέρας της την περιέβαλλε με την αγάπην του και με θεία Χάρι την ενίσχυε εις τους αγώνας της ζωής και εις τα μαρτύριά της τα οποία επηκολούθησαν ενωρίτατα.

Τα μαρτύρια της Αγίας

Η Μαρίνα ήτο ηλικίας μόλις 15 ετών. Εις την Ανατολήν την εποχή εκείνη έπαρχος ήτο κάποιος Ολύβριος, άγριος και θηριόγνωνμος άνθρωπος. Συνέβη ούτος να μεταβή από τα μέρη της Ασίας εις την Αντιόχειαν, και κατά τύχην είδε στο δρόμο την ωραία κόρη Μαρίνα, η οποία πήγαινε εις το πατρικό της ποιμνιον.

Τόση εντύπωση του έκαμε η ομορφιά της, ώστε κατελήφθη από δυνατό σαρκικό έρωτα και έβαλε στο νου του να την κάμη γυναίκα του, ο ασεβής και διατάζει να του την φέρουν εις το κριτήριο. Και καθώς την οδηγούσαν προσήυχετο εις τον δρόμον να της δώση ο Κύριος σοφίαν και δύναμιν να φυλάξη ως τέλος την ευσέειαν, να νικήση τα κολαστήρια, να

στεφανωθή με τους αγίους μάρτυρας.

Όταν έφθασαν εις το παλάτι, την ρώτησε ο άρχων το όνομά της και ποιόν Θεό πίστευε. Η δε απαντούσε άφοβα, Μαρίνα με λένε, είμαι ελευθέρων γονέων τέκνον και εύχομαι να γίνω δούλη του Θεού και Σωτήρος μου Ιησού Χριστού. Όλοι οι εκεί παρευρισκόμενοι εθαύμασαν τόσο την ομορφιά της κόρης όσο και το μεγάλο θάρρος της.

Πλην όμως την εφυλάκισαν εως την άλλη μέρα γιατί είχαν μία επίσημη εορτή την άλλη μέρα και επρόκειτο να έλθουν όλοι οι κάτοικοι να προσφέρουν θυσία. Και τότε έφεραν και την Μαρίνα με την ελπίδα ότι θα θυσιάζε και αυτή εις τους ψεύτικους Θεούς όταν θάβλεπε όλους τους άλλους. Αλλά άδικα και ανόητα εσκέφθηκαν.

Εκείνη δεν εκινήθη από την θέσι της ούτε με τις κολακείες του άρχοντος, ούτε με τις παχυλές υποσχέσεις του ότι θα τις χάριζε μεγάλα πλούτη, αλλά ούτε τις απειλές φοβήθηκε ότι θα την βασανίση με χίλια βασανιστήρια. Αντιθέτως του απήντησε με μεγάλο θάρρος.

«Μην ελπίζης άδικα, Ηγεμών, ότι μπορώ να φοβηθώ τα μαρτύρια. Καμμία θλίψις ή συμφορά ή ξίφος ή πυρ ή βίαιος θάνατος θα μπορεί να με χωρίσει από τον Χριστό μου. Ούτε η λάμψις του χρυσού και του πλούτου μπορούν να με δελεάσουν, γιατί όλα αυτά είναι φθαρτά και πρόσκαιρα, η δε ψυχή είναι αθάνατος και ποθεί τα αιώνια.

Γι' αυτό εμείς οι χριστιανοί καταφρονούμεν τας απολαύσεις του κόσμου αυτού ως προσκαιρους και υπομένουμε τα λυπηρά και οδυνηρά της μιας ημέρας, για να κερδίσουμε την αθάνατο ζωή και την αιώνιο απόλαυσι. Και αν νομίζης ότι ψεύδομαι, εδώ είμαι, δοκίμασέ με, για να γνωρίσης και συ την αλήθεια από τα έργα.

Δείρε με σφάξε με, κάψε με, πνίξε με, τυράννισε μέ, με χίλια βασανιστήρια και όσο χειρότερα με βασανίζεις, τόσο με δοξάζει ο Χριστός στην μέλλουσα ζωή».

Αυτά και άλλα πολλά αφού άκουσε ο τύραννος, θέριεψε η άγρια καρδιά του από το θυμό, αλλά κρατήθηκε για λίγο ακόμη με την ελπίδα μήπως την δελεάση σαν γυναίκα απλή και απονήρευτη, και εξακολούθησε να την κολακεύη λέγων: Μαρίνα, σε παρακαλώ προσκύνησε τους Θεούς για να γλιτώσης από τα δεινά κολαστήρια και σου υπόσχομαι να σε πάρω για γυναίκα μου, να δοξασθής πιο πολύ από όλες τις γυναίκες της πόλεως και να έχεις πάσαν απόλαυσιν. Αυτά και άλλα παρόμοια εφλυάρει ο αφρονέστατος.

◆Επειτα όταν είδε ότι τον ενέπαιζε η αγία και κατεφρόνει τα λόγια του, δεν μπόρεσε πια να κρύψη την εσωτερική του αγριότητα και διατάζει τους στρατιώτας να την γυμνώσουν και να την δείρουν άσπλαχνα με αγκαθωτά ραβδιά σκληρά, τόσο σκληρά την έδειραν που η γη όλη κοκκίνησε από τα αίματα που έτρεχαν από την σάρκα της που την κατεξέσχιζαν.

Η Μάρτυς υπέφερε ανδρείως τους πόνους και ούτε εστένεξε ούτε δάκρυσε ούτε καν σκυθρώπασε καθόλου. Στεκόταν στερεά και αήττητος κυττάζουσα προς τον ουρανόν, και νοερώς επεκαλείτο την δύναμι και την βοήθεια του Θεού.

Αφού την έδειραν πολλή ώρα, διέταξε ο άρχων ο απάνθρωπος να την φυλακίσουν πάλι όχι από λύπη αλλά για να τη πεθάνη τόσο γρήγορα και να την ξαναβασανίση πάλι. Και πράγματι την έρριξαν σε ένα σκοτεινό τόπο. Και ύστερα από μερικές μέρες την ξανάφεραν εις το κριτήριο και αφού την κρέμασαν, ξέσχισαν τα πλευρά της με σιδερένια νύχια.

Τόσο δεν την καταξέσχισαν, ώστε παραμορφώθηκε το σώμα της, και όχι μόνο ο λαός λυπήθηκε και συμπόνεσε και έκλαψε γι' αυτήν, αλλά και αυτό ο θηριώδης Αρχων γύρισε το πρόσωπό του απ' αυτήν γιατί δεν υπέφερε να βλέπη την ασχημία και την παραμόρφωσι της πρώην ωραιότητας και παγκάλου κόρης.

Την ξαναφυλάκισαν στον ίδιο σκοτεινό τόπο και την άφησαν χωρίς τροφή και χωρίς περιποίηση. Αλλ' όμως όσο και αν το σώμα της παραμορφώθηκε και κουρελιάστηκε, η ψυχή της ανεκαινίσθη και λαμπρότερα έγινε και ευχαριστούσε τον Κύριον με την προσευχή της που την αξίωσε να βασανιστή για την αγάπη του.

Η δράσις του Σατανά

Όταν είδε ο φθονερός διάβολος ότι ο υπηρέτης του, ο άρχων της πόλεως, δεν κατώρθωσε να νικήσει μία τρυφερή κόρη και να την αναγκάση να προσκυνήση τους Δαίμονας, θέλησε να δοκιμάσει ο ίδιος μήπως την νικήση. Μεταμορφώθηκε σε σχήμα μεγάλου και φοβερού δράκοντος και παρουσιάστηκε μπροστά της.

◆Εβγαζε φωτιά και φλόγες από το στόμα και τα μάτια του, τα δόντια του άσπρα και η γλώσσα κόκκινη σαν αίμα, σφύριζε δυνατά και έκαμνε κινήσεις και σχήματα φοβερώτατα για να τρομάξει τους πάντας.

Η Αγία όμως δεν φοβήθηκε και δεν έπαυσε την προσευχήν από την οποίαν προσπαθούσε να την εμποδίση ο μισόκαλος και παμπόνηρος διάβολος. Και όταν είδε ότι δεν δειλίασε, αλλά προσήχητο άφοβα, έτρεξε επάνω της και αφού πλάτυνε το στόμα του και την κοιλία του άρχισε να την καταπίνη.

Η Αγία όταν είδε ότι την κατάπιε εως την μέση προς στιγμὴν ετρόμαξε, ευθύς όμως επικαλουμένη το όνομα του Σωτήρος Χριστού έκαμε σταυρό με το δεξί της χέρι στα σπλάχνα του Δράκοντος και ο σταυρός έσχισε την κοιλιά του σαν σπαθί δίστομο.

Και ο μεν δράκων αφού σχίστηκε στη μέση, έγινε άφαντος, η δε Μάρτυς έμεινε αβλαβής και έχαιρε ψάλλουσα προς τον Θεό δοξολογίας και νικητήρια. Αλλά ο δαίμων δεν ησύχασε και δεν έπαυσε τας μηχανουργίας του και θέλησε να δοκιμάση και με άλλο τρόπο να πολεμήσει την μάρτυρα.

Μετασηματίστηκε σε άνθρωπο ο μισάνθρωπος, έγινε μαύρος σαν Αιθίοπας και τέλος παρουσιάσθηκε σαν μαύρος σκύλος.

Η Μάρτυς άρπαξε αυτόν από τις τρίχες και με ένα σφυρί, πεταμένο κάπου εκεί, που βρήκε,

τον κτύπησε στο κεφάλι και στην ράχι όπου τελείως τον ακρήστευσε.

Εως εδώ ήσαν τα μαρτύρια της Αγίας από το Σατανά τα οποία επέτρεψεν ο Κύριος να δοκιμάση δια να αποδειχθή το μεγαλείον της Αγίας και η μοχθηρότης αλλά και το ανίσχυρον του Διαβόλου.

Νέα μαρτύρια και τα αποτελέσματα των μαρτυριών της

Αφού λοιπόν νίκησε τον Σατανά η πάνσεμνος κόρη, ερρίφθη και πάλιν εις την φυλακήν. Τότε ήλθαν εις την Αγίαν ουρανόθεν τα νικητήρια και ευαγγέλια σωτήρια και χαρμόσυνα, δηλ. Εφάνη Φως Μέγα και έλαμψε όλο το δεσμωτήριο, το οποίο φως εξήρχετο από ένα σταυρό όστις έφθανε από την γην εις τον ουρανό, επάνω δε από τον σταυρό πετούσε μία άσπρη περιστερά καθαρά και αγνή.

Αυτά μου φαίνεται ότι εφανέρωναν το μυστήριο της Αγίας Τριάδος, το μεν φως εσήμαινε την δόξαν του Πατρός, ο σταυρός τον εσταυρωμένο Χριστό και η περιστερά το Πνεύμα το Αγιον, η οποία περιστερά κατέβηκε εις πλησίον της Αγίας και της λέγει:

«Χαίρε Μαρίνα η λογική περιστερά του Θεού, ότι ενίκησας τον πονηρόν, και τον εχθρόν κατήσχυνας, Χαίρε δούλη πιστή και αγαθή του Κυρίου Σου, τον οποίον επόθησας εξ όλης της καρδιάς σου, και εμίσησας πάσαν απόλαυσιν πρόσκαιρον. Χαίρε και ευφραίνου ότι έφθασεν η ημέρα να λάβης της νίκης τον στέφανον και να εισέλθης αξιοχρέως εστολισμένη με τας φρονίμους παρθένους εις τον Νυμφώνα του Νυμφίου και Βασιλέως σου.»

Με τα λόγια αυτά που ακούστηκαν από τον ουρανό, ανεκαινίσθη το σαρκίο της με την δροσιά του Αγίου Πνεύματος, και όλες οι πληγές της τελείως εθεραπεύθησαν, ώστε κανένα σημάδι δεν της έμεινε στο σώμα της.

Η δε Αγία μέσα στη φυλακή διαρκώς προσήχετο και ευχαριστούσε τον Παντοδύναμο Θεό. Την επομένη ο ♦Επαρχος καθίσας εις τον θρόνο του μπροστά σ♦ όλο το λαό της πόλεως διέταξε και έφεραν εκεί την Μάρτυρα, την οποία όταν είδε τελείως υγιή και χαρούμενη στο πρόσωπον, εθαύμασε και της λέγει:

«Βλέπεις Μαρίνα, πως οι μεγάλοι Θεοί έχουν την φροντίδα σου και σπλαγχνισθέντες εις το κάλλος σου σε γιάτρευσαν; πρέπει και συ να μη φανής αχάριστη στους ευεργέτας σου, αλλά να τους δώσης αξίαν αντάμειψιν να γίνης ιέρειά των, να θυσιάζης εις αυτούς μαζί με τον πατέρα σου».

Η αγία του απαντά: Εμένα δεν με γιάτρευσαν οι αναισθητοι θεοί σου και ανίσχυροι, αλλά ο αληθής και ο μόνος Θεός, ♦Οστις θεραπεύει ψυχάς και σώματα, τον οποίον θέλω λατρεύει πάντοτε. Τούτον πρέπει να γνωρίσης και συ, και Αυτόν μόνον να προσκυνής ως αθάνατον, και να μισήσης των ειδώλων την πλάνην και την ματαιότητα.

Τότε διατάζει να την γυμνώσουν και να την κρεμάσουν εις το ξύλον να κατακάψουν με αναμμένες λαμπάδας το στήθος και τας πλευράς της. ♦Αντεξε θαρραλέα επί πολλή ώρα

τους πόνους και τας αλγηδόνας ενώ την κατέκαιαν και προσευχόνταν με την καρδιά της ευχαριστούσα τον Κύριον. Υστερα από αυτό έφεραν, διαταγή του απάνθρωπου Αρχοντος, εις το μέσον ένα μεγάλο λέβητα και τον γέμισαν νερό.

Ξεκρέμασαν από το ξύλον, της έδεσαν γερά τα χέρια και την βούτηξαν εις τον λέβητα κατακέφαλα για να την πνίξουν μεσ♦ το νερό. Αλλά εις μάτην εκοπίασαν οι ανόητοι διότι όταν την βύθισαν μέσα στον λέβητα, εφώναξε λέγουσα:

«Κύριε Ιησού Χριστέ, όστις έλυσας τα δεσμά του θανάτου και τους νεκρούς εξανέστησας, Εσύ Παντοδύναμε, επίβλεψον εις την δούλη Σου, και τους δεσμούς μου διάρρηξον, και ας μου γίνη το ύδωρ τούτο εις ζωήν αιώνιον και αναπλήρωσιν τουεπιθυμούμενου μοι βαπτίσματος, ίνα εκδυθώ τον παλαιόν άνθρωπον τον φθειρόμενον και ενδυθώ τον νέον και αθάνατον».

Και ενώ έτσι προσήχετο η Αγία, αμέσως μεγάλος σεισμός έγινε και φάνηκε πάλι η πρώτη περιστερά επάνω από το νερό και στο στόμα της βαστούσε στέφανο, και καθισμένη επάνω εις τον φωτοφανή σταυρόν που εσχηματίσθηκε την ώρα αυτήν γύρω από την αγία ηκούσθη να λέγη εις επήκοον πάντων:

«Ελθέ εις τας άνω μονάς του Παραδείσου, Μαρίνα Θεόνυμφε, να απολαύσης της αφθαρσίας τον στέφανον εις τα αγαπητά του Θεού σκηνώματα, να χαιρέσαι με τους αγίους χορεύουσα και ανεπαυομένη αιώνια».

Αυτήν την θεία φωνή ακούσαντες όλοι οι παριστάμενοι κάτοικοι της πόλεως έφριξαν και έπίστευαν ευθύς εις τον Χριστόν, άνδρες και γυναίκες, μαζί πλήθος αμέτρητον και εφώναξαν μεγαλοφώνως, ότι ήσαν έτοιμοι να λάβουν δια τον Χριστόν, τον αληθινό Θεό, θάνατον.

Δεκαπέντε χιλιάδες Μάρτυρες

Μόλις άκουσε ο ♦Επαρχος ότι πολύς κόσμος ωμολογούσε τον Χριστό, Θεό και βασιλέα και βλασφημούσον και έβριζαν του βασιλείς και τους ψεύτικους Θεούς, διέταξε να θανατώσουν όσους πίστευσαν.

♦Όλοι αυτοί που πίστευσαν στον Χριστό έτρεχαν στην σφαγή σαν πρόβατα άκακα, και σκότωσαν άνδρες δέκα πέντε χιλιάδες (15.000), εκτός τις γυναίκες που δεν τις μέτρησαν. Και οι μάρτυρες αυτοί βαπτίσθηκαν με το άγιο αίμα τους, χωρίς να χρειαστούν άλλο βάπτισμα γενόμενοι θυσία στο Θεό πήγαν πανευτυχείς και τρισμακάριοι εις την αιώνιον βασιλείαν.

Ο δε αιμοβόρος και απάνθρωπος άρχων Ολύμβριος φοβούμενος μήπως πιστεύσουν και οι υπόλοιποι κάτοικοι της πόλεως αφήνοντας την Αγία ακόμη ζωντανή, έδωκε την διαταγή του να την σκοτώσουν με το ξίφος, και όταν την πήραν οι δήμιοι και την ωδήγησαν εις τον

τόπον της εκτελέσεως η Αγία παρακάλεσε τον δήμιον που θα την σκότωνε, να της επιτρέψη λίγη ώρα να μιλήση προς τον συγκεντρωμένο πλήθος ολίγα λόγια, να κάμη και την τελευταία προσευχή της και κατόπι ο δήμιος να εκτελέση το καθήκον του. Πράγματι τις έκαμε την χάρι και η Μαρίνα στραφίσα προς το πλήθος ειπε:

«Παρακαλώ σας, αδελφοί και φίλοι μου, ως αναξία δούλη του Υψίστου, ακούσατε προσεκτικά την μικρά μου παραίνεσιν. Ξεύρετε ότι ένας είναι μόνον ο αληθινός Θεός εν Πατρί και Υιώ και αγίω Πνεύματι θεωρούμενος και προσκυνούμενος και όστις πιστεύει εις Αυτόν μόνον σώζεται. Λοιπόν υπερβαίνοντας πάσαν την κτίσιν των ορωμένων και νοουμένων, υψώσατε τον νούν, και γνωρίσατε τον Πατέρα των φώτων, και τον μονογενή Υιόν και Λόγον αυτού, τον Κύριον ημών Ιησού Χριστόν, και το Πανάγιον Πνεύμα. Οτι αυτά τα τρία πρόσωπα είναι ένας Θεός ακατάληπτος και ουδείς σώζεται εις άλλο όνομα».

Τελευταία προσευχή και αποκεφαλισμός της Αγίας

Αφού μίλησε η μάρτυς προς το πλήθος, σήκωσε κατόπιν τα μάτια της στον ουρανό και έκαμε την προσευχή της:

«Αναρχε, αθάνατε άχρονε, ακατάληπτε και ανεξιχνίαστε Κύριε, Θεέ των όλων και Δημιουργέ πάσης Κτίσεως, προνοητά και Σωτήρ όλων, όπου εις Σε ελπίζουσι, ευχαριστώ Σοι, όπου με έφερες εις την ώραν ταύτην και ήγγισα εις τον στέφανον της δικαιοσύνης Σου.

Υμνώ και ευλογώ την αναρίθμητον ευσπλαχίαν και φιλανθρωπίαν Σου, όπου ηθέλησας να με συντάξης με τους εκλεκτούς δούλους Σου. Επίβλεψον και τώρα επ' εμέ την ταπεινήν, Δέσποτα Θεέ, Κύριε του ελέους, Παντοκράτωρ και παντοδύναμε, επάκουσον της προσευχής μου και πλήρωσον μου τα αιτήματα εις έπαινον.

Και τιμήν και δόξαν του υπεραγίου και προσκυνητού Σου ονόματος, χάρισαι την άφεσιν των αμαρτιών όλων εκείνων, όπου θέλουν οικοδομήσει Εκκλησίαν εις το όνομα της δούλης Σου, να λειτουργούν εις αυτήν προσευχόμενοι, ή γράφουσι το μαρτύριον της αθλήσεώς μου, και το αναγινώσκουσι μετά πίστεως, μνημονεύοντες το όνομα της δούλης σου, και καρποφορούσιτο κατά δύναμιν όλων αυτών, λέγω όσοι θεραπεύουσι το οικητήριον του σώματός μου, όπου εμαρτύρησα δι' αγάπην Σου, συγχώρησον τας αμαρτίας κατά το μέτρον της πίστεως αυτών και μη εγγίση χείρ κολαστήριος, ούτε πείνα, ουδέ θανατικόν ή άλλη βλάβη ψυχής ή σώματος.

Και όσοι με θέλουν εορτάσει δοξολογούντες μετά πίστεως και Σου ζητήσουν σωτηρίαν και έλεος διά μέσου μου, χάρισαι τους εις τούτον τον κόσμον τα αγαθά Σου, να πορεύωνται προς αυτάρκειαν και αξίωσον αυτούς και της επουρανίου Βασιλείας Σου. Οτι Συ ει μόνος αγαθός και φιλάνθρωπος, και των αγαθών δοτήρ εις τους αιώνας, Αμήν.».

Και ενώ προσήυχετο τοιουτρόπως η Μάρτυς, έγινε πάλιν σεισμός και έπεσαν κατά γης πολλοί άνθρωποι, ομοίως και ο δήμιος όπου έμελλε να την θανατώση, έπεσεν έντρομος.

Ο δε Κύριος Ιησούς, της παραστάθηκε νοητώς με πλήθος Αγίων Αγγέλων και της λέγει «Εχε

θάρρος Μαρίνα και μη φοβάσαι, τις προσευχές σου άκουσα και όλα όσα ζήτησες τα έκαμα, και θα τα αποτελειώσω κατά καιρόν όπως ζήτησες και τώρα ήλθα να αναλάβω την ψυχήν σου εις τα ουράνια μακαρία εσύ, που για τους αμαρτωλούς παρεκάλεσες, έμενες ενώπιον μου αγνή, και βρήκες χάριν από μένα. Γι αυτό πολλές θα είναι ο μισθός σου εις τα ουράνια»

Τότε η μακαρία ενεπλήσθη χαράς μεγάλης και αγαλλιάσεως, και λέγει εις τον δήμιον. Τελείωσε τώρα και εσύ επάνω μου ότι σε διέταξαν. Αυτός δε έτρεμε και δεν τολμούσε να σηκώσει το ξίφος. Αλλά αυτή τον εθάρρυνε και μετά βίας τον κατέπεισε, και έκοψε την αγία κεφαλή στις 17 Ιουλίου μηνός. Και το μεν Άγιον λείψανον παρέλαβον κρυφίως οι χριστιανοί και το έθαψαν αυτό τιμίως και ευσεβώς ως έπρεπε, η δε μακαρία Αυτής ψυχή απήλθε εις την ουράνιον δόξαν και μακαριότητα, ης γένοιτο πάντα ημάς επιτυχείν. Αμήν.

www.agia-marina.org